

РЕШЕНИЕ

№ 5279

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 15.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **56** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 13 ал. 5 от З..
Образувано е по жалба на В. Р. М. от [населено място], подадена чрез съпруга ѝ Ц. Й. М. като неин пълномощник против решение № РД-01-681/17.12.2012г. на директора на Р. – С. град, с което е потвърдена Заповед № Л-362/26.11.2012г. на директора на ДСП – Л..

Жалбоподателката оспорва отказа на директора на ДСП – Л. за отпускане на еднократна помощ по чл. 16 от ППЗСП по молба – декларация вх. № Л-362/30.10.2012г. като незаконосъобразен, издаден в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. В тази връзка посочва, че изводите на административния орган, че не са изчерпани възможностите за самоиздръжка и помощ от близки и роднини е необоснован, тъй като не са обсъдени представените по преписката доказателства за заболяванията ѝ – А., Х. З. и други, заради които ѝ е призната 94 % неработоспособност с решение на НЕЛК и които налагат употребата на лекарства до края на живота ѝ. За тези лекарства, които месечно възлизат на 430.98 лева, семейството не разполага с възможност да заплаща, тъй като доходите им на пенсионери не са достатъчни. От друга страна издръжка по чл. 140 от СК от двете им дъщери не може да бъде осигурена, тъй като едната от тях е безработна, а другата има съпруг пенсионер и издържа и двете си деца. Подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт се излагат в представената по делото писмена защита от процесуалния представител на жалбоподателката и неин съпруг.

Искането до съда е за отмяна на отказа за отпускане на социална помощ.

Ответникът – директор на ДСП – Л., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по съображения, че жалбоподателката разполага с имущество, от което да се издържа – апартамент от 108 кв.м. в [населено място], нива в [населено място] и друг апартамент.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

От изложеното в жалбата съдът приема, че предмет на оспорване в настоящото производство е първоначално издаденият административен акт съгласно чл. 145, ал.1 от АПК – заповед № Л-362/26.11.2012г. на директора на ДСП – Л., с която на В. Р. М. от [населено място] е отказана еднократна парична помощ по чл. 16 от ППЗСП.

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения акт, чрез упълномощен процесуален представител по чл. 32, т.2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК – съпруг, съгласно представеното по делото удостоверение за брак № 335/27.10.1956г. на Благоевградски народен съвет, след изчерпване на предвидения в чл. 13, ал. 5 от З. административен ред за обжалването ѝ. При подаването ѝ на 02.01.2013г. е спазен срока по чл. 149, ал.3 от АПК, считано от връчването на решение № РД-01-681/17.12.2012г. на директора на Р. – С. град на 27.12.2012г., поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Административното производство е образувано въз основа на молба – декларация вх. № Л-362/30.10.2012г. на В. М. за отпускане на еднократна помощ за закупени две лещи за извършени операции на двете очи от катаракта през 2012г. в размер общо на 2 380 лева. В молбата е посочено, че доходът на семейството ѝ /пенсия и доход на съпруга ѝ/ е в общ размер от 752 лева. Декларирано е, че съжителства с едната си дъщеря, зет и двама внуци. Не са декларирани притежавани недвижими имоти.

Към молбата са приложени ЕР на НЕЛК № 0336/23.072012г., с което на жалбоподателката е определена 94 % ТНР с чужда помощ, с начална дата 15.11.2011г. със срок пожизнен, две фактури, издадени от Т. Аптека Е. за платени лещи, всяка, от които на стойност 1190 лева, заедно с фискални бонове към тях.

В хода на административното производство е изготвен социален доклад, в който е прието, че доходите на семейството от предходния месец са 752 лева, както и че г-жа М. и съпругът ѝ живеят в апартамент от 57.87кв.м., собственост на Л. Цв. Д. - дъщеря, заедно с нея, съпругът ѝ и двете им деца. Въз основа на служебни справки в имотния регистър е установено, че молителката и съпругът ѝ са съсобственици на апартамент от 108,2 кв.м., находящ се в [населено място], кв. П., ул. В., [жилищен адрес]0, в който живее втората им дъщеря със семейството си.

Наред с това е констатирано, че В. М. е наемодател на земеделски имот със срок на договора до 21.01.2015г.

При тези фактически данни от социалния работник Т. е направено предложение за отказ на исканата еднократна парична помощ по чл. 16 от ППЗСП на основание чл. 27, ал. 6 от ППЗСП, тъй като семейството има постоянни месечни приходи и не са изчерпани възможностите за самоиздръжка и помощ от близки и роднини.

Това са фактическите и правни основания, послужили за издаване на оспорената заповед № Л-362/26.11.2012г. на директора на ДСП – Л., с която подпомагане е отказано. Отказът е обжалван пред директора на Р. – С. град, който с решение №

РД-01-681/17.12.2012г. го е потвърдил. В хода на административното обжалване, са представени нови доказателства относно здравословното състояние на г-жа М. и съпругът ѝ и за провежданото лечение – удостоверение № 2753/30.11.2012г. на И. Д-р К. Н. ЕТ по отношение на Ц. М., удостоверение № 38/30.10.2012г., от което е видно, че В. М. се нуждае ежемесечно от лекарства, частично заплащани от НЗОК – С. 10мг, Т., К., С., както и от лекарства, които заплаща сама – Д., А., Б. С.; рецепти и епиктриза по ИЗ № 28403 от 09.11.2012г. до 16.11.2012г. с диагноза Х. З..

В съдебното производство по реда на чл. 186 от ГПК с писмо изх. № 074102 от 21.01.2013г. на Служба по вписванията [населено място]. е представен препис от договор за наем- акт № 152, том XIV/2003 и анекс – акт 171, том IV/2007г. от които е видно, че жалбоподателката е отдала под наем собствен земеделски имот – нива от 9 дка, находяща се в [населено място] срещу наем от 4 лева годишно на декар за срок до 21.01.2015г.

Във връзка с указанията на съда по чл. 170 от АПК за разпределение на доказателствената тежест в процеса, по делото се представят разпореждане № [ЕГН]/01.07.2009г., от което видно, че пенсията на М. е в размер на 272.36 лева, а тази на съпруга ѝ – в размер на 480.16 лева, съгласно удостоверение № 2151/11.02.2013г.

От приложените удостоверения за раждане (л. 63 и 64 от делото) се установява, че те имат две дъщери – Е. Ц. М. и Л. Ц. М..

Според представения препис от допълнително споразумение към трудов договор от 01.10.2007г., Л. Ц. получава основна заплата от 850 лева и допълнително възнаграждение от 12.60 % за трудов стаж и професионален опит или 107.10 лева и има две деца – М. Д., която е студентка в СУ Св. Кл. О. и А.-М. Д., [дата на раждане], която е ученичка в 12 клас на 127 СОУ.

Е. М. има син Р. И., който е

студент в НБУ. По делото не са представени доказателства за доходите ѝ.

В хода на съдебното производство е прието заключение на вещо лице Е. Е. Г., със специалност организация и икономика на дистрибуторската и аптечна практика, по задачи, поставени и от двете страни в процеса.

От заключението се установява, кои от лекарствата, употребявани от г-жа М. се заплащат от НЗОК частично или напълно и кои не се заплащат. Заключение е изготвено съгласно Приложение № 1 към Позитивния лекарствен списък /П./ към 04.04.2013г. Според експерта лекарството А. не се покрива от НЗОК. За лекарствата гаваневрал и ацикловир вещото лице, посочва, че са включени в П. и преди 04.04.2013г., но отбелязва, че реимбурсирането на лекарствата по този списък изисква спазването на определена процедура, която започва с издаването на рецептурна книжка, попълването ѝ със съответните кодове от личния лекар, заверка в Р., изписване на специфична рецепта от личния лекар, която се заплаща от НЗОК.

Според обясненията на експерта, дадени в с.з. на 15.04.2013г. като се имат предвид пределните цени на лекарствата, които приема жалбоподателката, в това число и лекарствата за Х. З., чието лечение е около 10- 15 дни, месечните ѝ разходи за лекарства възлизат на около 350 лева, но в документите по делото липсват доказателства за закупуването им – фискален бон и т.н.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – директора на ДСП, който съгласно чл. 16, ал.2 от ППЗСП във връзка с чл. 13, ал.2 от З. е овластен да отпуска еднократни социални помощи, респективно да отказва такива.

От съвкупната преценка на доказателства по делото, настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена в нарушение на изискванията за мотивиране по чл. 13, ал. 3 от З. и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели до неизясняване на всички обстоятелства по чл. 2, ал.3 от З. относно размера на доходите, възможностите за самоиздръжка лично или чрез задължените по закон лица. Аргументите за това са следните:

Нормата на чл. 16 от ППЗСП предвижда, че за задоволяване на инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности на лицата и семействата може да се отпуска еднократна помощ веднъж годишно.

Действително в акта са посочени фактически и правни основания за издаването на обжалвания отказ – семейството има постоянни месечни доходи, не са изчерпани възможностите за самоиздръжка и помощ от близки и роднини, на основание чл. 27, ал. 6 от ППЗСП. Липсват фактически основания, в това число и в приложения по преписката социален доклад дали постоянните месечни доходи на жалбоподателката и семейството ѝ, както и имущественото ѝ състояние са достатъчни да покрият разходите в размер на 2 380 лева за инцидентно възникналата здравна нужда, посочена в молбата ѝ за отпускане на социална помощ.

В хода на административното производство е допуснато нарушение и чл. 27, ал. 6 от ППЗСП, въз основа на която норма е издаден оспореният отказ. Цитираната изисква при преценката за възможностите за самоиздръжка и/или помощ от лица, задължени по закон да осигуряват издръжка, както и при преценка на необходимостта от ползване на социални услуги, да се вземат предвид и всички други констатирани обстоятелства от социален, семеен, битов и здравен характер. В процесния случай отказът е формиран единствено въз основа на констатациите в социалния доклад, че В. М. и съпругът и имат постоянен доход от пенсии, че имат две дъщери и че според данните от имотния регистър жалбоподателката притежава право на собственост върху недвижими имоти – апартамент в [населено място] и земеделски имот в [населено място], както и че земеделската земя е отдадена под наем. В този смисъл е и становището на процесуалния представител на ответника, изразено в устните състезания по делото. По силата на чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП във връзка с чл. 27, ал. 6 от ППЗСП само констатацията за налично имущество на името на молителя не е достатъчна да обоснове предпоставките за отказване на социално подпомагане. Необходимо е да се установи, че движимата и недвижима собственост може да бъде източник на доходи за лицето и техния размер да се съобрази съгласно чл. 27, ал. 6 от ППЗСП.

В конкретния случай в хода на административното производство не е изследван размера на договорения и получаван от М. наем на земеделския имот – нива от 9 дка. Изводът, че жалбоподателката разполага с имущество, от което да се издържа е направен само въз основа на данните за налично вписване на такъв договор, без да е изследвано неговото съдържание. От изискания от съда препис от договора за наем, вписан в Службата по вписванията под акт № 152, том XIV/2003 и анекс, вписан като акт 171, том IV/2007г. е видно, че годишният доход на жалбоподателката е 4 лева на декар, което за 9 дка означава 36 лева годишен доход. При издаването на оспорената заповед този размер на дохода от наем на земеделска земя не е съпоставен със заявената нужда. Нарушението е съществено, тъй като е довело до отказ за отпускане

на социална помощ по чл. 16 от З., поради неизчерпани възможности за самоиздръжка, без да е изследван размера на получавания наем.

При издаването на акта не са взети предвид и месечните разходи на семейството за лечение на В. М.. Според обясненията на вещото лице, дадени в с.з. на 15.04.2013г. тези разходи възлизат на около 350 лева месечно, в месеца, в който е лекувана и за херпес З., като се имат предвид пределните цени на Позитивния лекарствен списък. Съгласно данните от социалния доклад преценката относно възможните на семейството да покрие разходите за закупуване на леци е извършена от административния орган въз основа на постоянните доходи на жалбоподателката и съпругът ѝ от пенсия, без да са отчетени тези разходи.

Не са изяснени и обстоятелствата относно възможността за помощ от близки и роднини. В тази връзка не е отчетено семейното и имотно състояние на двете дъщери, които са задължени да дават издръжка по чл. 140 от АПК. Видно от представените в хода на съдебното производство доказателства само едната дъщеря получава месечен доход от 957 лева, като дължи издръжка на двете си деца – студентка и ученичка.

В хода на съдебното производство безспорно се установи, че притежаваният от жалбоподателката апартамент в ж.к. П. се обитава от едната ѝ дъщеря и нейното семейство и не може да бъде източник на доходи по смисъла на чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП. В тази връзка основателно е и възражението на процесуалния представител на жалбоподателката, че по отношение на жилището приложение следва да намери чл. 10, ал.2 от ППЗСП. Съгласно цитираната норма изискванията на чл. 10, ал.1, т.1 не се отнасят за обитателите на собствено жилище, когато е единствено и в което живее лице с трайно намалена работоспособност 50 на сто или над 50 на сто или тежко болен член на семейството, както и когато жилището не е и не може да бъде източник на допълнителни доходи поради невъзможност за отдаване под наем, лошо техническо състояние, здравни, хигиенни, социални или други причини.

Допуснатите процесуални нарушения в хода на административното производство са съществени, тъй като са довели до неизясняване на обстоятелствата по чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП и чл. 27, ал. 6 от ППЗСП относно здравословното състояние на В. М., относно размера на необходимите ѝ средства за лечение, като част от месечните разходи на семейството ѝ, размера на наема на земеделски имот, както и доходите на двете ѝ дъщери и възможността им да дават издръжка. Изясняването на тези обстоятелства във всеки конкретен случай е необходимо с оглед наличието на общите условия по чл.11, ал.2 от З. за отпускане на социални помощи и тези по чл. 16 от ППЗСП относно условията за отпускане на еднократна парична помощ.

Предвид изложеното атакувания административен акт се явява незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Липсата на мотиви накърнява правото на защита на засегнатото лице и пречатства съдебния контрол за наличие на материалноправните предпоставки за отпускане на социалната помощ по отношение на конкретното лице. Незясняването на всички факти и обстоятелства от значение за наличието на предвидените от закона предпоставки, при които правото на социално подпомагане се реализира, представляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и самостоятелно основание за незаконосъобразност на издадения отказ за подпомагане. Това налага отмяна на заповедта и връщане на преписката за ново произнасяне от директора на ДСП - Л..

От страните не са направени искания за разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Р. М. от [населено място], Заповед № Л-362/26.11.2012г. на директора на ДСП – Л. потвърдена с решение № РД-01-681/17.12.2012г. на директора на Р. – С. град.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – Л. за ново произнасяне по молбата на В. Р. М. от 30.10.2012г., при което следва да се изложат мотиви относно релевантните за отпускане на еднократната помощ по чл. 16 от ППЗСП обстоятелства и по-конкретно размера на доходите на молителката и нейното семейство, на разходите ѝ за лечение, възможностите ѝ за самоиздръжка с оглед заявената здравна нужда, както и по отношение доходите и възможностите на задължените по чл. 140 от СК лица да дават издръжка.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: